

Повернувся на війну, та не повернувся додому

Юрій ЩЕРБИНА

42 роки, с. Крижик Білопільського району (16.07.1974 — 16.02.2017)

СТАРШИЙ сержант, старший оператор протитанкового відділення протитанково-кулеметного взводу 2-ї мотопіхотної роти військової частини - польова пошта 0425. Загинув під Авдієвкою

Юрій народився в м. Краснодоні Луганської області, але все життя провів на Сумщині, в Білопільському районі. Воювати пішов з с. Крижик, де мешкав з дружиною та сином. Дружина Марина розповіла, що родом Юрій був із звичайної робочої сім'ї — батько працював ветлікарем, мати — дояркою. Школу закінчив в с. Кальчинки того ж таки Білопільського району, в Сумах закінчив ПТУ, здобув фах автомеханіка, працював на Куянівському цукровому заводі. Одружився в 2001 р., молода сім'я переїхала в с. Вороніне на Білопільщині. Але це все деталі з цивільного життя. Потерпали люди від наших спільних негараздів — безробіття, безгрошів'я. Довелось їздити на заробітки. Аж тут війна. В травні 2014 р. Юрій отримав виклик з міськвійськкомату. Тоді його не було вдома — заробітки. Та як тільки дружина повідомила у телефонній розмові, що його викликають — терміново залишив справи і повернувся. На строковій службі ще в Радянській Армії Юрій мав звання старшого сержанта і служив у розвідроті. Спочатку потрапив до учбового центру в Десні, після цього — до Ніжина, а потім дружина пам'ятає коротке повідомлення мобільником: “Сьогодні

— на Луганськ”. Пригадуєте інформацію, як під Луганськом було збито літак з українськими десантниками? Так от літака було два, Юрій був у другому, який приземлився більш-менш вдало. Охороняв Луганський аеропорт. Встиг розповісти дружині, що забезпечення хлопці не мали жодного — не було їжі, воду доводилось пити із калюж, ліків — ніяких. Потім була передислокація. На Луганщині під селищем Весела Гора потрапив під обстріл, дістав контузію. До шпиталю діставався пішки. Лікувався зо два місяці, потім демобілізувався, прибув додому. Дружина Марина розповідає, що відходив дуже тяжко. Коли дивився телевізії про АТО, повторював: “Мушу бути там!” Звичайно, ані дружина, ані син не раділи з такого його настрою, намагались відмовити, мовляв, ти вже все зробив, що міг, обов'язок виконав, контужений. Кажуть: “Це дорога в один кінець”. У відповідь: “Я вирішив”. Та у листопаді 2016 року Юрій Щербина підписав контракт про проходження воїнської служби і повернувся в зону АТО. Потрапив під горезвісну Авдієвку. Одного разу, коли з групою виконував бойове завдання, отримав кулю снайпера. Був ще живий, та вся група потрапила під обстріл. Товариші намагались врятувати Юрія, та не судилося. Розповідають, що він тільки раз поскаржвся: “Як боляче!” Поховали Юрія в с. Крижик, проводити прийшли люди з місцевої адміністрації, приїхали бойові побратими, зібралися всі, хто знав цю просту і мужню людину. Проводжали в останню путь, стоячи на колінах.